

Φθιώτιδος Συμεών: «Η αδελφή Χριστοφόρα πέτυχε και χρονική και ποιοτική τελειότητα»

/ [Ιερές Μονές](#)



Σε διάστημα μόνο λίγων ημερών, άλλη μία αδελφή της Ιεράς Μονής Παναγίας Δαμάστας, η Μοναχή Χριστοφόρα εκοιμήθη εν Κυρίω πλήρης ημερών, ακολουθώντας και αυτή, όπως η προ ολίγων ημερών κοιμηθείσα Μοναχή Θεοπίστη, τον ουράνιο πόθο της Βασιλείας του Θεού.

Την Εξόδιο Ακολουθία της Μοναχής Χριστοφόρας τέλεσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος **κ. Συμεών**, πλαισιούμενος από τον Άγιο Πρωτοσύγκελλο της Ιεράς Μητροπόλεως Αρχιμ. π. Εφραίμ Τριανταφυλλόπουλο, άλλους Πατέρες της Ιεράς Μητροπόλεως, καθώς και από την Οσιολογιώτατη Αγία Καθηγουμένη

της Μονής Γερόντισσα Ιωάννα, τις μοναχές της Ιεράς Αδελφότητας και πλήθος προσκυνητών, πνευματικών τέκνων της Μονής.



Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών στον λόγο του αναφερόμενος στην βιοτή της Μοναχής Χριστοφόρας και στα τελευταία χρόνια της ζωής της, τα οποία πέρασε στο κρεβάτι της ασθενείας, αλλά μέσα στην στοργή και στην αγκαλιά της Παναγίας και της Αδελφότητας χαρακτηριστικά σημείωσε:

«Μέσα σε λίγες μέρες πορεύθηκαν το ταξίδι για την αιωνιότητα δύο αιθαλή δέντρα, τα οποία αναπτύχθηκαν και έφεραν πνευματικούς καρπούς εδώ στη Ιερά Μάνδρα της Ιεράς Μονής της Παναγίας μας, της Ιεράς Μονής Δαμάστας. Προχθές η Αδελφή Θεοπίστη όσο και σήμερα η Αδελφή μας Χριστοφόρα.

Δέντρα ευσκιόφυλλα, αλλά με διαφορετική ποικιλία καρπών γιατί το Μυστήριο της Πεντηκοστής το οποίο ζούμε μέσα στην Εκκλησία και μέσα στον μοναχισμό φανερώνεται με την ετερότητα των χαρισμάτων, με την διαφορετικότητα του καθενός, αλλά με την μοναδικότητα της κοινής ζωής, της κοινοβιακής ζωής, του

αγίου μοναχισμού, με την μοναδικότητα της ζωής μέσα στην κοινότητα, μέσα στην αδελφότητα, μέσα στην μάνδρα και η μεν αδελφή Θεοπίστη όπως αναφέραμε ήρθε νεοτάτη στην ηλικία και επί πολλές δεκαετίες έζησε την μοναχική ζωή, η δε αδελφή Χριστοφόρα σε ωριμότερη ηλικία καταγόμενη από τα άγια χώματα της Μακεδονίας και μέσα στην αύρα του Αγίου Όρους, καθώς κατήγето από την περιοχή της Χαλκιδικής. Μοχθήσασα στην ζωή της, κοπιάσασα στην βιοπάλη, στον αγώνα της ζωής, η Παναγία οδήγησε τα βήματά της εδώ και μπορεί μεν να τα οδήγησε σε ώριμη ηλικία, της χάρισε όμως δύο μεγάλα δώρα. Το ένα της μακροζωίας και το άλλο, το δώρο της ασθένειας, το δώρο της ασθένειας επί πολλά έτη και μάλιστα σε δύσκολη μορφή καθώς τα τελευταία ιδιαίτερα δεκατρία έτη από το 2012 και μετά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της το πέρασε κατάκοιτη, στην κλίνη του πόνου, της ασθενείας αλλά μέσα στο μεγάλο εργαστήριο της αρετής, που είναι η υπομονή, που είναι η καρτερικότητα και μέσα σε αυτό το καμίνι ακολούθησε δρόμους, που άλλοι άνθρωποι στην ασκητική οδό μπορεί να χρειάζονταν δεκαετίες ολόκληρες, αιώνες ίσως ολόκληρους και έτσι καθαρή και καθαρισμένη και φωτεινή με ένα βλέμμα ολοφώτεινο μέσα στο σώμα που την εγκατέλειπε σιγά σιγά από την ασθένεια, αλλά λαμπύριζε το βλέμμα της από την Χάρη του Θεού, από τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, από την καρποφορία της υπομονής και «ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται» γιατί το «εἰς τέλος» δεν είναι μόνο χρονικό, μέχρι την τελευταία δηλαδή στιγμή, αλλά κι «ὁ ὑπομείνας» σε τέλειο βαθμό, στο μέγιστο βαθμό.

Η αδελφή Χριστοφόρα συγκέντρωσε στο πρόσωπό της και τα δύο και την χρονική τελειότητα και την ποιοτική τελειότητα. Και έτσι ήρεμη και γαλήνια μετά την Αδελφή της Θεοπίστη με έναν τρόπο πολύ φυσιολογικό, γιατί ο θάνατος μέσα την μοναχική ζωή είναι κοίμηση όπως και είναι σε όλη τη χριστιανική ζωή, αλλά ιδιαίτερα το ζούμε αυτό στα μοναστήρια γι' αυτό και βλέπουμε ότι βρίσκεται σε κρεβάτι, σε κλίνη και μάλιστα θα μπορούσαμε να πούμε ότι το κρεβάτι προσομοιάζει με παιδικό κρεβάτι με τα καγκελάκια γύρω γύρω, όπως ακριβώς τα μικρά τα παιδάκια, έτσι ακριβώς και ο άνθρωπος με μία φυσιολογικότητα επιστρέφει «εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην» ακριβώς για να συνατήσσει την πρώτη πνοή του Δημιουργού για να ζήσει και τη νέα πνοή με την Ανάσταση των νεκρών και με την Επουράνια Βασιλεία, την Δευτέρα Παρουσία.

Με αυτές τις σκέψεις εκφράζουμε τη συμπάθειά μας στην αδελφότητα της μονής για την στέρηση της φυσικής παρουσίας της αδελφής Χριστοφόρας, αλλά συγχρόνως εκφράζουμε και τη βεβαιότητα μας, τη χαρά μας, την παρηγορία που λαμβάνουμε εσωτερικά, την βεβαιότητα αυτή την εσωτερική, ότι η Μονή αποκτά μία ακόμη λαμπάδα στον ουρανό, μία ακόμη πρέσβειρα, μία ακόμη αναμμένη, φωτεινή ψυχούλα, η οποία αυτό το οποίο άκουσε στην μοναχική της κουρά μπορεί σήμερα ατενίζοντας τον ουρανό να το ομολογήσει: «τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα» κι αυτό είναι η ανάπαυσις, η παρηγοριά, η χαρά, η ζωή και η

Ανάσταση όλων μας».

Ακολούθησε η ταφή κατά το μοναχικό τυπικό στο κοιμητήριο της Μονής.





